

DESPRE AUTORI

Marius Porumb (n. 1943). Studii de istorie, doctor în istorie, specialitatea istoria artei (1973). Director al Institutului de Arheologie și Istoria Artei din Cluj-Napoca (1992–2023). Membru corespondent al Academiei Române (1992–2009), membru titular al Academiei Române (2009–prezent). A publicat numeroase volume și studii științifice despre arta medievală și premodernă din Transilvania. Membru în comitetul de redacție al unor numeroase publicații academice. Laureat al Premiului „G. Oprescu” al Academiei Române (2020); Doctor *Honoris Causa* al Universității din Oradea (2015). Decorat cu Crucea Transilvană, Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Vadului, Feleacului și Clujului (2003), Crucea Voievodală a Maramureșului, Episcopia Ortodoxă Română a Maramureșului și Sătmăruului (2016); Ordinul Steaua României în rang de cavaler (2002) și în rang de ofițer (2016), Cavaler al Ordinului Literelor și Artelor al Republicii Franceze (2002).

Adrian-Silvan Ionescu (n. 1952) a studiat la Liceul de Arte Plastice „N. Tonitza” și apoi la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu”, secția Istoria și Teoria Artei pe care a absolvit-o în 1975. Doctor în științe istorice (1997). Cercetător științific I. Domenii de specializare: istoria artei românești (sec. al XIX-lea), istoria costumului civil și militar, istoria fotografiei, etnografie românească și extraeuropeană (America de Nord, Africa), istoria și arta Vestului american. Profesor asociat la Universitatea Națională de Arte București unde susține cursuri de istoria fotografiei și a cinematografului, precum și un curs de master, intitulat „Imagine și narațiune”, unde urmărește consonanțele stilistice în secolul al XIX-lea. Director la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu”. Director al revistelor academice *Studii și Cercetări de Istoria Artei* și *Revue Roumaine d'Histoire de l'Art*. Critic și istoric de artă cu lungă activitate de cronicar plastic și organizator de expoziții.

Este membru ICOM, în London Press Club, în European Society for the History of Photography, Viena și în Société Française de Photographie, Paris. Fondator, fost președinte și membru în Asociația „6 Dorobanți”.

A publicat 16 cărți și a coordonat alte 18. Cele mai recente cărți de autor sunt: *Regina Maria și America* (Ed. ICR, București, 2009), *Silvan. Portretistul* (Ed. ICR, București, 2011), *Războiul cel mare. Fotografia pe frontul românesc, 1916–1919* (Ed. ICR, București, 2014), *Baluri în România modernă 1790–1920* (Ed. Vremea, București, 2020).

Cavaler al Ordinului **Meritul Cultural** (2004), al medaliei **Regele Mihai I pentru Loialitate** (2010), al medaliei Aniversare **Centenarul Marii Uniri** (2021), comandor cu stea al Ordinului **Sf. Lazăr de Ierusalim** (2013) și cavaler al Ordinului **Coroana României** (2015).

Doctor *Honoris Causa* al Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice a Republicii Moldova din Chișinău (2016). Membru titular, din străinătate, al Academiei Naționale de Arte a Ucrainei (2024).

Constantin I. Ciobanu este secretar științific al Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române și coordonator al compartimentului „Arte vizuale și arhitectură – perioada medievală”. Absolvent (1984) al Universității de Stat „Mihail V. Lomonosov” din Moscova (Federația Rusă), susține, în anul 1993, la aceeași universitate, teza de doctorat în istoria artei, iar, în anul 2005, – la Academia de Științe a Republicii Moldova – teza de doctor habilitat. A fost bursier al Institutului Internațional UNESCO de Planificare a Educației (Paris, 1995). Din anul 2008, Constantin I. Ciobanu este cercetător științific la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” din București. Anterior, a lucrat la Institutul Patrimoniului Cultural al Academiei de Științe a Republicii Moldova. A publicat numeroase studii de critică și de istoria artei, domeniul principal de cercetare fiind pictura medievală de pe teritoriul Moldovei și arta basarabească din secolul XX. Este autor al cărților *Biserica Adormirea Maicii Domnului din Căușeni* (Chișinău, ed. Știința, 1997), *Patrimoniul cultural al*

Republicii Moldova (Chișinău, ed. Arc, 1999 și 2014), *Valentina Rusu Ciobanu* (Chișinău, ed. Arc, 2003), *Andrei Sârbu* (Chișinău, ed. Arc, 2005), *Stihia profeticului* (Chișinău, ed. Business-Elita, 2007), *Mihail Petric* (Chișinău, ed. Arc, 2007), *Muzeul Național de Artă al Moldovei: colecția pictură* (Chișinău, ed. Muzeului Național de Arte al Republicii Moldova, 2015), *Études sur la peinture médiévale roumaine* (Saarbrücken, Éditions universitaires européennes, 2017), *Isai Cârmu: magia cărții* (Chișinău, ed. Arc, 2019), *Text și imagine în pictura românească din secolul al XVI-lea: o abordare structural-semiotică* (București, ed. Oscar Print, 2021). Pentru cartea *Icoane vechi din colecții Basarabene* (Chișinău, ed. Arc, 2000) a primit Premiul Național al Republicii Moldova în domeniul literaturii, artei și arhitecturii (2002).

Vlad Andrei Spatariu este arhitect, muzicolog și muzician austriac de origine română. A studiat arhitectura la Universitatea Tehnică din Viena, la Universitatea Politehnică din Timișoara și la Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, și muzică la Conservatorul din cadrul Universității din Craiova, fiind masterand în arhitectură, muzică și pedagogie. Formarea muzicală a început în anul 2010, sub îndrumarea renumitului naist, compozitor, dirijor și profesor Cornel Pană. Ulterior, a aprofundat tehnica de interpretare a folclorului și a muzicii ușoare cu maestrul Radu Simion, șef de orchestră și ginere al lui Fănică Luca (primul pedagog din istoria naiului modern) și tehnica de construcție a naiului și folclor oltenesc cu profesorul Dumitru Mitel Pasăre. Din 2015, colaborează cu Gheorghe Zamfir, pedagog, compozitor, dirijor și interpret de excepție, cu o bogată experiență muzicală internațională. În 2023, a finalizat studiile doctorale la Universitatea de Vest din Timișoara, sub îndrumarea prof.univ.dr.habil. Lucian Emil Roșca. Din 2021, este doctorand în domeniul Arte Vizuale/Istorie debutând ca student al regretatului academician Răzvan Theodorescu în cadrul Universității Naționale de Arte din București, fiind ulterior preluat de Prof.univ.em.dr. Tereza Sinigalia la Universitatea Națională de Arte „George Enescu” din Iași și totodată la Școala de Studii avansate a Academiei Române, sub îndrumarea distinsului director al Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”, Prof. univ. dr. Adrian Silvan Ionescu.

În calitate de lector universitar și profesor, a predat, din anul 2020, la mai multe instituții de învățământ din România, printre care Liceul de Arte „Marin Sorescu” din Craiova, Universitatea de Vest din Timișoara și Universitatea din Craiova, următoarele discipline: Istoriografie, Muzică de Cămară, Ansamblu Vocal Tradițional, Practică Artistică, Instrument – Nai.

Ozana Alexandrescu (n. 1957). Muzicolog și bizantinolog. În 1980, a absolvit cursurile Universității Naționale de Muzică din București. Din 1988, este cercetător științific la Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”. În 1993, a obținut titlul de doctor în muzicologie. În 1995 a beneficiat de o bursă postdoctorală din partea State Scholarships Foundation of Greece. Între 2000–2017 a fost consultant artistic în cadrul Filarmonicii „George Enescu” din București. Publicații (selecție): *Muzică și literatură din epoca fanariotă în manuscrise din România*, în SCIA.TMC, t. 10–11 (54–55), 2016–2017; *Tipuri de gramatici în manuscrise muzicale de tradiție bizantină (ms. III-88 Iași)*, în SCIA.TMC, t. 7–8–9 (51–52–53), 2013–2015; *Catalogul manuscriselor muzicale de tradiție bizantină din secolul al XVIII-lea. Fondul grecesc din Biblioteca Academiei Române*, vol. II, 2015; *Tipuri de gramatici în manuscrise muzicale de tradiție bizantină*, în SCIA.TMC, t. 5–6 (49–50), 2011–2012; *Catalogul manuscriselor muzicale de tradiție bizantină din secolul al XVIII-lea*, Editura Arvin Press 2005; *Tratatul Pseudo-Damaskenos în manuscrise din România*, în SCIA.TMC, t. 2(46), 2008; *The Music of Byzantine Tradition from the 16–19th Centuries in the Romanian Provinces*, în vol. *Die Kirchenmusik in Südosteuropa*, coord. Franz Metz, Tutzing, 2003; *The Pentekostarion in Byzantine Manuscripts*, în RRHA. TMC, t. XXVI, 1989.

Adriana Dumitran (n.1972) este istoric, bibliotecar, curator al Cabinetului de Fotografii la Biblioteca Națională a României, Colecții Speciale, unde a organizat numeroase expoziții de fotografie. Domeniul său de interes este istoria fotografiei în secolul al XIX-lea și XX în România și istoria fotografiei de presă. Din 2013. este membru al European Society for the History of Photography.

Publicații recente: albume de fotografie românească comentate în „Photobloc. Central Europe in Photobooks”, Edited by Łukasz Gorczyca, Adam Mazur, International Cultural Centre, Kraków, 2019; *Iosif Berman, the fulfillment of a photojournalist career in interwar Romania*, în: „Photo Researcher”, nr. 34/2020, Viena, ESHPh; *The Photographer Adolf Klingsberg and Julietta, his Workshop in Bucharest, in the First Half of the 20th Century*, în: Studii și Cercetări de Istoria Artei, seria Artă Plastică, Tom 13 (57), 2023.

Virginia Barbu. Istoric de artă, cercetător științific III la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu”, în cadrul Sectorului de Artă Modernă. Licențiată a Universității Naționale de Artă București, în prezent doctorandă la Facultatea de Istoria și Teoria Artei a aceleiași Universități cu o lucrare monografică despre Barbu Brezianu. A predat istoria artei la Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, a participat la colocvii științifice, a publicat cronici, articole și studii în reviste literare și de specialitate. Publicații recente (selectiv): *Constantin Popovici (1938–1995)*, catalog monografic (împreună cu Liliana Chiriac), Ed. Muzeului Literaturii Române, București, 2022; *70 de ani de la fondarea Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”*, Adrian-Silvan Ionescu (coord.), Virginia Barbu, Ioana Apostol (editoare), Ed. Academiei Române, București, 2020; Costin Petrescu, *Însemnările unui pictor refugiat. La Iași, în anii războiului (1916–1917)*, Ed. Humanitas, 2018 (editoare); *Peisaj străin, peisaj intim. Ecouri internaționale în pictura românească interbelică*, în *Artiștii români în străinătate, (1830–1940)*, Adrian-Silvan Ionescu (coord.), Ed. ICR, 2017; *Mărturiile toamnei. Corespondență Ionel Jianu- Barbu Brezianu*, Ed. UNArte, 2016 (co-editoare împreună cu Corina Teacă); *In the Eyes of the Others: Barbu Brezianu and Brancusi's Reception in the 1970's*, în *AFTER BRANCUSI*, Ed. UNArte, București, 2014.

Cătălina Macovei (n.1948), absolventă a Universității București-Facultatea de Istorie. Doctorat cu tema *Ceremoniile de curte în școala de gravură a lui Jacques Callot*. Șef de serviciu la Serviciul Stampe, Muzică, Hărți al Bibliotecii Academiei Române. Premiul Academiei Române.

Selecție de cărți publicate: *Peisajul în stampa franceză din secolul al XIX-lea*, Ed. Meridiane, 1986, Nicolae Grigorescu, Ed. Parkstone, 1999, *Țările Române văzute de artiști străini (secolele XV –XIX)*, Ed. Noi Media Print, 2004, *I disegni italiani della Biblioteca dell'Accademia Romana a Bucarest*, Firenze, Ed. Centro Di, 2004 cu Marco Chiarini.

Elena Olariu este absolventă a Facultății de Istorie – Universitatea București, devenită doctor în istorie, în anul 2003. Actualmente este director adjunct în cadrul Muzeului Municipiului București. Până în anul 2018, a condus Secția de Arte Grafice a Muzeului Național de Artă al României. În perioada 2003–2024, a susținut periodic cursuri în cadrul Facultății de Istorie, Universitatea București.

Sorin Cristescu (n.1982) este, din 2017, cercetător științific gradul III la Institutul pentru studii politice de apărare și istorie militară din București, în cadrul secției de istorie militară.

Este absolvent, din 1991, al Facultății de Chimie industrială, din cadrul Universității Politehnice din București și, din 1997, al Facultății de istorie, din cadrul Universității din București. În 2004, a obținut titlul de doctor, la cea de-a doua universitate, cu o lucrare despre corespondența personală a regelui Carol I (1878–1912).

Principalele sale direcții de dezvoltare vizează istoria modernă românească cu accent pe istoria militară și a relațiilor diplomatice.

A publicat peste 50 de volume de izvoare istorice, cursuri universitare, traduceri, din limbile germană, franceză și engleză, ale unor lucrări de memorialistică și istorie militară, ca și alte multe studii de specialitate, în domeniul istoriei militare, în *Revista de Istorie Militară* a Institutului, precum și în alte publicații.

Marian Țuțui este un cercetător în domeniul istoriei cinematografiei din România și din Balcani. A fost curator al Arhivei Filmelor Române între 1996 și 2014. Este profesor de studii de film la Universitatea Hyperion, din 2008, și cercetător la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române din 2014. Este autorul a patru cărți despre cinema: *Frații Manakia sau imaginea Balcanilor* (2005), *O scurtă istorie a cinematografiei românești* (2005, 2021 în China), *Orient Express. Filmul românesc și filmul balcanic* (2008) și *Studii de film românesc și balcanic* (2021). De asemenea, a editat alte câteva cărți despre cinema și a contribuit la astfel de cărți în SUA, Marea Britanie, Germania, Italia, Turcia, Macedonia de Nord, Georgia și Australia.

Cristian Vasile este cercetător științific II, dr. habil. în cadrul Institutului de Istorie „N. Iorga”, Academia Română. Este membru corespondent al Academiei Austriece de Științe (ÖAW). Predă în cadrul Școlii de Studii Avansate a Academiei Române, unde este și conducător de doctorat. Teme de interes:

politicile culturale comuniste, condiția intelectualilor și artiștilor sub regimuri dictatoriale, istoria ecleziastică postbelică, justiția de tranziție.

Ioana Apostol este cercetătoare în cadrul Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române. În anul 2021, a obținut titlul de doctor în istorie cu teza *G. Oprescu. Studiu monografic. Istorie instituțională, istoriografia artei și povestea vieții*, susținută la Școala de Studii Avansate a Academiei Române (SCOSAAR – Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”). Domeniile sale de cercetare includ arta românească în secolele al XIX-lea și XX; istoriografia românească de artă în secolul XX; artă și politică în secolul XX.

Este coautoarea studiilor și volumelor *Pragmatism and Idealism, The Local and the Universal in Henri Focillon and G. Oprescu's Museum Practice and Conception* (alături de Eduard Andrei, în *Hiperboreea*, vol. 11, no 1, 2024, p. 67–89) și *Dicționarul pictorilor din România. Secolul al XIX-lea* (alături de Eduard Andrei, Virginia Barbu, Ramona Caramelea, Olivia Nițș, Corina Teacă, coord. și pref.: Adrian Silvan-Ionescu, București, 2020), precum și coeditoare a volumului *70 de ani de la fondarea Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”* (împreună cu Virginia Barbu, coord.: Adrian-Silvan Ionescu, 2020). Este autoarea studiilor *Numirea lui G. Oprescu la secretariatul Ligii Națiunilor: un episod biografic*, în *Revista istorică*, tom XXXIV, nr. 4–6, 2023; *I.E. Torouțiu și antimodernismul ca formă a naționalismului și antisemitismului*, în *Revista istorică*, tom XXXI, no. 3–4, 2020; *Poliția politică și istoricii de artă. Cazul Teodorei Voinescu*, în *70 de ani de la fondarea Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”*, coord.: Adrian-Silvan Ionescu, eds.: Ioana Apostol, Virginia Barbu, București, 2020; *George Oprescu, Captive of the Central Powers. From Turnu Severin to Golemo Konare and Back (1917–1918)*, în *Războiul de fiecare zi. Viața cotidiană în tranșee și în spatele frontului în Primul Război Mondial (1914–1919)*, eds.: Bogdan Popa, Radu Tudorancea (eds.), Târgoviște, 2018.

Ramona Caramelea, cercetătoare în cadrul sectorului *Arte vizuale și arhitectură – perioada modernă*, Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu”, din anul 2016. A absolvit studiile de licență și masterat la Facultatea de Istorie, Universitatea din București, doctor în arte vizuale (Universitatea Națională de Arte) cu o teză despre programul arhitectural școlar în România (1864–1914). Domenii de interes: istoria artei/arhitecturii, cultură materială, istoria educației (secolele XIX–XX). Publicații recente (selecție): *Clădiri școlare din România, 1864–1914. Politică de construire și model spațial*, Ed. Istros a Muzeului Brăilei „Carol I”, Brăila, 2020; coautoare a volumelor *Artiștii români în străinătate (1830–1940). Călătoria, între formația academică și studiul liber*, Ed. Institutul Cultural Român, București, 2017; *Dicționarul pictorilor din România. Secolul al XIX-lea*, Oscar Print, 2020. Studii: *Alexandru-Tzigara Samurcaș, Conferințe radiofonice despre arta românească (I)*, în *SCIA.AP*, tom 12 (56), 2022; *Virginia Haret Andreescu: The Professional Trajectory of a Woman Architect in Interwar Romania*, în *RRHA.seria BA*, tom. LVII, an 2020.

Lucian Sinigaglia este doctor în teatru, titlu obținut în 2005 la UNATC cu teza *Drama wagneriană între mit și realizare scenică*. Din 2007, este cercetător științific la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române, în cadrul Sectorului Artele Spectacolului. Teatru și Film. Este autorul cărții *Universul teatral bucureștean și politicile culturale după 23 august 1944. Amurgul teatrului burghez. Prin furtunile realismului socialist și al capitolului Teatru și filmul* în edițiile succesive ale lucrării *Cunoaște România*. A publicat în revista *Studii și Cercetări de Istoria Artei. Seria Teatru, Muzică, Cinematografie* rezultatele unor cercetări privind istoria teatrului românesc postbelic, reprezentările dramelor lui Henrik Ibsen în România, istoria Sălii Comedia din București și studiul despre reprezentarea *Parsifal – festival scenic sacru* în cadrul Festivalului Wagner de la Bayreuth.

Eduard Andrei (n. 1971) este doctor în istoria artei, cu o teză susținută la Universitatea Națională de Arte București (2011). A obținut licența în pictură la aceeași universitate (1997) și un master în „Sciences et Techniques des Arts” la Institut Supérieur des Beaux-Arts din Tunis (2004). În perioada 2014–2018, a fost coordonator de programe la ICR New York. Din 2019 este cercetător științific la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române. Este autorul cărții *Pictorul Costin Petrescu la New York, 1919–1920* (Paideia, 2019) și al albumului monografic *Dimitrie Grigoraș. Ordinea clasică a privirii* (Paideia, 2021), precum și coautor al volumelor: *Patrimoniul cultural revizitat. Simpozionul de ceramică Medgidia 1971–*

1977 (publicat de Asociația UMA ED România, 2019); *Dicționarul pictorilor din România. Secolul al XIX-lea* (coord. Adrian-Silvan Ionescu, Oscar Print, 2020); *Risipitorul de talent: Ilie Cristoloveanu, pictor și filolog în România și SUA* (coautor Mona Momescu, Paideia, 2022). A publicat articole de specialitate în revistele *Studii și Cercetări de Istoria Artei*, *Arta Plastică*, *Revue Roumaine d'Histoire de l'Art. Série Beaux-Arts*, *NY Arts Magazine*, *Antichități-România*, *Tomis*, *Ex Ponto*, *Universitaria* ș.a. A participat la mai multe conferințe naționale și internaționale, între care *Cultural Identity, Geography of Encounter & the Politics of Space / Time. A Reflection on the Tyler Collection of Romanian and Modern Art* (Columbia University, New York, 2019), *Colocviul Național de Istorie* (Palatul Cotroceni, București, 2020 și 2022), *Artele vizuale și arhitectura, între două Revoluții (1848–1989). O perspectivă locală* (Biblioteca Academiei Române, București, 2022), *Negocierile româno-americe în educație, știință, cultură și artă* (Institutul de Cercetări Socio-Umane „Gheorghe Șincai”, Târgu Mureș, 2023).

Olivia Nițș (n.1979) este cercetătoare la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române, șefa departamentului Arte vizuale și Arhitectură – perioada modernă. Curatoare independentă, istoric de artă, este vicepreședinta Asociației Experimental Project, membră a Asociației Internaționale a Criticilor de Artă, din 2009. Este interesată de diferitele aspecte ale discursului de gen în istoriografia artei românești și în Europa de Est, cu contribuții legate de artiste și reprezentarea de gen în arta modernă și contemporană, de relația dintre artă și politică, de relația dintre artă și știință. Este autoare, editoare și co-editoare a mai multor articole și publicații de artă contemporană, precum și autoarea volumului *Istoriei marginale ale artei feministe*, Vellant, București, 2014. Este câștigătoare a Premiului G. Oprescu al Academiei Române (în colectiv), pentru volumul *Artiștii români în străinătate (1830–1940). Călătoria, între formația academică și studiul liber*, Ed. ICR, București. A organizat numeroase proiecte curatoriale naționale și internaționale, iar în 2024, a semnat proiectul curatorial de artă conceptuală româno-cehă *A Spring of Hope a Winter of Despair* (Faber, Timișoara și Pragovka, Praga).

Luigi Bambulea (n. 1986) este lector al Universității Naționale de Arte, din București (titular curs Istoria artei universale). Totodată, este cercetător științific (din 2018) în cadrul Muzeului Național al Literaturii Române din București. Este doctor (2023) al universității menționate (specializarea Studii vizuale, cu o teză consacrată manifestului avangardist). Este master în Teoria literaturii (2013) și doctor în Filologie (2021) al Universității din București (disertație masterală despre istoria ideii de geniu și teză doctorală consacrată memoriei culturale). A absolvit, ca șef de promoție, Facultatea de Istoria și Teoria Artei, în cadrul Universității Naționale de Arte, din București (2014). A absolvit Facultatea de Litere, specializarea Limba și literatura română – Literatură universală și comparată, în cadrul Universității Babeș-Bolyai, din Cluj-Napoca (2009). A absolvit Facultatea de Teologie Ortodoxă, specializarea Teologie Ortodoxă Pastorală, în cadrul aceleiași universități (2009). Este membru al Societății de Literatură Generală și Comparată din România. A publicat articole și studii în mai multe publicații academice și culturale și a participat la numeroase colocvii și conferințe în mediul academic și în mediul cultural. A publicat *Artă și epifanie. Construcție, discurs și viziune în „Adorația Magilor”, de Leonardo da Vinci* (Eikon, București, 2024). A tradus și a postfațat *Literatura în pericol*, de Tzvetan Todorov [2007] (Art, București, 2011). Este redactor al *una*, publicație științifică a Universității Naționale de Arte, din București. Este consultant științific al Comisiei de Pictură Bisericească a Patriarhiei Române. A fost redactor, redactor șef adjunct și redactor șef al publicației universitare *Verso*.

Mihai Fulger (n. 1978) este critic, istoric și curator de film. A obținut licența în filologie la Facultatea de Litere (română-engleză) a Universității București (2002) și a absolvit masteratul de filmologie al Facultății de Film din cadrul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București (2017). În perioada 2012–2020, a activat, ocupând diverse funcții de conducere, în cadrul Arhivei Naționale de Filme. Începând din 2020, este cercetător științific la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române. Este membru al Asociației Criticilor de Film din cadrul Uniunii Cineaștilor din România și al Federației Internaționale a Criticilor de Film (FIPRESCI) din 2008, precum și al Academiei Europene de Film, din 2018. A făcut parte din juriile criticilor la festivaluri internaționale de film precum cele de la Berlin, Busan, Cluj-Napoca, Gijón, Karlovy Vary, Ljubljana, Stockholm și Varșovia. A fost distins cu premiile „George Littera” (2007), pentru volumul de debut, *„Noul val” în cinematografia românească* (2006), și *Ion*

Cantacuzino (2020), pentru publicistică, de către Asociația Criticilor de Film. Începând din 2007, a colaborat, ca selecționar și programator, cu diferite festivaluri de film din România și evenimente de promovare a cinematografeiei românești în străinătate (Croatia, Germania, Israel, SUA etc.). Din 2013, de la înființare, este redactor al revistei *Film*, publicație trimestrială editată de Uniunea Cineaștilor din România. Colaborează cu diverse publicații tipărite și online (*Adevărul*, *Observator Cultural*, *Tribuna*, *Viața Românească* etc.). Articolele și studiile sale despre cinematografia românească au fost traduse și publicate în limbile albaneză, chineză, engleză, germană, maghiară și polonă.